

عید ظهور عیسی مسیح تعمید، توسط یحیی تعمید دهنده

بعد از عید میلاد مسیح، عید ظهور یا به زبان یونانی (EPIPHANIA) می باشد که شامل سه مرحله: عید ظهور مسیح به مجوسیان، عید ظهور مسیح به یحیی تعمید دهنده و عید ظهور مسیح به شاگردانش توسط انجام اولین نشانه او در قانای جلیل می باشد.

در کلیساهای خاورمیانه، عید تعمید خداوند ما نسبت به عید دیدار مجوسیان که کلیساهای غرب بیشتر به آن اهمیت می دهند بیشتر مرکزیت دارد. در واقع، در قرون اولیه، در کلیسا عید ظهور مسیح از عید میلاد جدا نبود، زیرا تعمید عیسی، آمدن خداوند ما را به جهانیان آشکار ساخت، با اینکه تولدش در نهایت فقر و فروتنی در غار بیت لحم صورت گرفت. علاوه بر این، طبق تعمق کلیسا، تعمید خداوند، زمینه آماده شدن تعمید ما می باشد زیرا در این روز عید بسیاری تعمید می یابند. بنابراین، کوشش کنیم روایت کلیسا در مار اپرم و شمایل مربوط به این عید به اهمیت این اتفاق و معنی آن عمیق تری ببریم.

۱- متون انجیل

صحنه تعمید عیسی مسیح در اناجیل نظیر، دقیق قبل از وسوسه های عیسی در صحرا روایت شده است (مت ۳: ۱۳-۱۷؛ مر ۱: ۹-۱۱؛ لو ۳: ۲۱-۲۲). اما یوحنا آن را توسط شهادت یحیی تعمید دهنده، غیرمستقیم روایت کرده است (یو ۱: ۲۹-۳۴). اهمیت این اتفاق، دقیقاً زمانی که عیسی

مأموریت آشکار خود را افتتاح می کند، روشن می شود. به این دلیل که هر چهار انجیل به آن اشاره می کنند.

برحسب روایت انجیل، یحیی تعمید دهنده که مانند الیاس نبی خلوت گزید، این نکته بی اهمیت نمی باشد زیرا زمان موسی و تجربه اولیه قوم برگزیده را یادآوری می کند. زمانی که خدا آنان را از بردگی مصر آزاد نمود و در طول سالیان متوالی از آنان حمایت کرد و نیز وفاداریش را در این وادی خشک و بی آب و علف به معرض آزمون گذاشت. زیرا قوم فقط با تجربه ای از محبت پدرانه خدا می توانست زندگی کند و راه خود را ادامه دهد (تث ۱: ۸-۶) و یحیی در بیابان مانند الیاس در سکوت و دعا و روزه به سر می برد (۱-پاد ۱۷: ۲-۶؛ تث ۵: ۳۳). در واقع صحرا، جایی است که خدا گناهکاران را به آنجا رهبری می کند تا با قلب او حرف زده و آنان را به توبه و دگرگونی زندگی دعوت می کند (یو ۲: ۱۶).

در اینجا یوحنا مطابق عادت خود، به محل جغرافیایی اشاره می کند که این خود موضوع را روشن می سازد. طبق روایت یوحنا، یحیی در ماورای اردن تعمید می داد (یو ۱۰: ۴۰). آیا این بدین معنی است که گناهکاران نه تنها دعوت می شدند زندگی معمولی و آسایش خود را رها نمود به جایگاه صعب و دشوار بروند علاوه بر این، سرزمین موعود را ترک کنند که لایق سکونت در آن نبودند زمانی که به گناهان خود اعتراف می نمودند؟ در واقع، قوم برگزیده در سرزمین موعود، در صمیمیت با خدا و با بهره جستن از برکت او زندگی می کردند (تث ۸: ۷-۹؛ ۱۱: ۲۰).

اما گناه که سبب قطع رابطه انسان با خدا گردید، باعث تبعید قوم و دور شدن خوشبختی از ایشان می شد، بنابراین، سبب اخراج ایشان از سرزمین موعود گردید (تث ۲۸: ۶۲؛ ار ۱۶: ۱۸). بنابراین، گناهکاران به

سوی یحیی در صحرا آمده تا با طلب بخشش از گناهان خود توبه کنند. با این رفتار، به احتمال قوی اعلام می کردند که دیگر لایق آن نمی باشند که در صمیمیت، بر زمینی که خدا طبق وعده به ابراهیم قول داده بود زندگی کنند. بعد از این، با مدتی روزه و کوشش به سوی دگرگونی زندگی خود بازگردند، در واقع یحیی می توانست با تعمید در رود اردن آنها را دوباره به سوی سرزمین موعود عبور دهد. همچنان که قبل از او یوشع، جانشین موسی، بعد از تطهیر شدن قوم در صحرا آنان را به سوی سرزمین موعود عبور داد (یو ۳: ۱۴-۱۷؛ اعد ۱۴: ۲۰-۲۵). در زمان یوشع، تابوت عهد که نشانه ای از حضور خدا بود، برای قوم در میان آب ها راهی به سوی سرزمین موعود باز کرده بود. اینک عیسی همه نشانه ها را به تحقق می رساند، و با تعمیدش نوید می دهد که اوست که حضور حقیقی خدا در میان کلیسا می باشد؛ و توسط گذر به سوی پدر خود، راه ما را برای عبور به سوی ملکوت باز خواهد کرد.

بنابراین، در ابتدا عیسی را می بینیم که به صورتی عجیب همچون گناهکارانی شد که توبه می نمودند و با این کار، حقارت خود را آشکار می سازد و حالت «بردگی» را به عهده می گیرد (ر. ک فیل ۲: ۷). بنابراین، یحیی اعلام می کند که «در میان شما کسی ایستاده است که او را نمی شناسید» (یو ۱: ۲۶). در واقع، هنوز عیسی خود را به دنیا آشکار نساخت، و به این دلیل، کلیسا عید ظهور عیسی با عید میلادش که در آن فقط چندین چوپان و چند مجوسی او را شناختند از نزدیک سهیم می سازد. یحیی، در برابر این فروتنی عظیم تعجب نموده در ابتدا از تعمید به عیسی آن یگانه «بی گناه» (یو ۸: ۴۶) سر باز می زند، اما عیسی به او می گوید «فعلاً بگذار چنین کنیم، بدین گونه مناسب است تا تمام عدالت را به

تحقق برسانیم» (مت ۳: ۱۵). آیا می‌توانیم این اولین حقارت عیسی با آن روز که در باغ جتسیمانی خواهد گفت: «ای پدر اراده تو انجام شود» و بدین طریق عدالت را کاملاً برپا نمود (مت ۲۶: ۴۲)؟ آن زمان یحیی می‌پذیرد تا عیسی را تعمید دهد.

انجیل متی و مرقس به ما می‌گویند که عیسی «از آب برآمد» و با این اصطلاح قوم برگزیده را با رهبری موسی بعد از عبور از دریای سرخ را یادآوری می‌کند. با همان اصطلاحی که اشعیا بعد از تبعید استفاده می‌کند: «آنگاه خدا، ایام قدیم و موسی و قوم خویش را به یاد آورد و گفت: کجاست آن که ایشان را با شبان گله خود از دریا برآورد و کجاست آن که روح قدوس خود را در میان ایشان نهاد؟ ... کاش که آسمان‌ها را منشق ساخته نازل می‌شدی...» (اش ۶۳: ۱۱-۱۹). اما اکنون در انجیل متی و لوقا آسمان باز می‌شود و یا در انجیل مرقس آسمان منشق می‌گردد. و این موضوع عجیب را بعداً بررسی خواهیم نمود.

اکنون کبوتر را مشاهده کنیم که به نشانه‌ای از روح القدس نازل شده و بر عیسی می‌ماند، اول عیسی او را می‌بیند، همان‌طور که انجیل متی (۳: ۱۶) و مرقس (۱: ۱۰) بر آن تأکید می‌نمایند، با علم به اینکه این موضوع در انجیل لوقا آن قدر صریح نمی‌باشد، و انجیل یوحنا، شهادت یحیی را یادآوری می‌کند: «روح را دیدم که مانند کبوتری از آسمان فرود آمده و بر او ماند» (یو ۱: ۳۳). اما معنی کبوتر چیست؟ روشن است که نشانگر روح القدس می‌باشد اما چرا؟ آیا اشاره‌ای است به آن روح که در آغاز بر آب‌ها پرواز می‌کرد (پید ۱: ۱۰) و می‌بایست به آدم زندگی بخشید (پید ۲: ۷؛ ۳: ۶)؟ و آیا این پرنده بزرگ که همچون عقاب بر لانه جوجه‌هایش پرواز می‌کند، قوم برگزیده را در صحرا حمایت می‌کرد (تث ۳۲: ۱۱)؟ اما در

این متون مستقیماً به کبوتر اشاره شده، اما در زمان نوح به آن آشکارا اشاره شده است که با شاخه‌ای از درخت زیتون در منقار داشت که به کشتی بازگشته، و با اشاره به نوح بیان می‌کند که زمان تأدیب به اتمام رسیده و دوباره می‌توان در زمین زندگی کرد (پید ۸: ۱۱). این چند متن که درباره زندگی بیان شده که بیانگر محبت خدا نسبت به مخلوق خود می‌باشد و با ما سخن می‌گوید و مناسب راز تعمید ما می‌باشد. با خلقت نوین و زمین بخشیده شده که از آب‌های مرگ سر بر می‌آورد و هم چنین وعده خدا با نوح که همه خلقت دوباره احیا شده و به راستی در محیط راز تعمید هستیم. علاوه بر این، باید اشاره کرد که در روایت‌های یهودیان، کبوتر اشاره به قوم برگزیده و هم چنان که در غزل‌های سلیمان این موضوع معشوقه می‌باشد. بنابراین، یوحنا خواهد توانست یکتا داماد ما را در عیسی بشناسد (یو ۳: ۲۶-۲۹). و در تعمید، میوه تمامی مأموریت عیسی و روح یعنی عهد نوین با کلیسا به عنوان عروس جدید و معشوقه آشکار می‌شود (افس ۵: ۲۵). «تو پسر محبوب من هستی» (مر ۱: ۱۱؛ لو ۳: ۲۲)، صدای پدر به عیسی خطاب می‌شود، با علم به اینکه روایت متی در این مورد کمتر واضح می‌باشد. ولی آیا عیسی احتیاجی داشت که چنین صدایی بشنود؟ آیا از زمان تولدش می‌دانست که او کیست؟ و آیا کاملاً درباره راز خود از زمان طفولیت آگاه بود؟ انجیل لوقا به صراحت به آن جواب می‌دهد و بیان می‌کند که وقتی عیسی در سن ۱۲ سالگی در معبد مانده به مریم و یوسف جواب می‌دهد: «مگر نمی‌دانستید که باید در خانه پدرم باشم؟» با این جواب به روشنی می‌توان درک کرد که مسیح در این سن تا چه اندازه بر راز خود آگاهی داشته: زیرا بلافاصله لوقا اضافه می‌کند: «اما عیسی در برابر خدا و انسان‌ها به حکمت و قامت و فیض رشد می‌کرد» (لو ۲: ۵۲).

در زمان تعمیدش توسط یحیی، لوقا به ما تذکر می دهد: «عیسی در آغاز امر در حدود ۳۰ سال داشت» (۲۳:۳).

بنابراین، کاملاً روشن است که عیسی همانند همه انسان ها رشد کرده و آگاهی و وجدانش تا سن پختگی به کمال رسیده است. در آن زمان، پدر بر راز هستی و مأموریتش تأکید می کند که هیچ نمی توانست به روشنی درک کند مگر توسط الهام از پدر: «تو پسر محبوب من هستی». بنابراین، پدر او را در راز هستی خود تصدیق می کند: او واقعاً مسیح خداوند، توسط روح که بر او می ماند و هم چنین پسر محبوب پدر می باشد که بعد از چند روز در کنیسه ناصره مأموریتش را با متنی از اشعیا در ارتباط با خادم یهوه شروع می کند:

روح خداوند بر من است،

زیرا مرا مسح کرده.

مرا فرستاده

تا مژده به بینوایان اعلام کنم،

تا آزادی را به اسیران دهم

و ستم دیدگان را به آزادی باز گردانم (لو ۴:۱۸؛ ر. ک اش ۶۱:۱).

آخرین و مهم ترین نکته درباره متن انجیل همانست که در تعمید وقتی که عیسی با فروتنی و حقارت تمام هم رنگ گناهکاران شد برای اولین بار راز سه گانه اقدس به ما الهام شد.

۲- سرودهایی از مار اپرم سربانی درباره عید ظهور مسیح

عروسی که به آن داماد وعده داده شده،

داماد را که می نگرند نمی شناسد،

البته موکب فخر حضور دارد:

بیابان مملو از مردم می باشد،

و در میان ازدحام خداوند مخفی می ماند،

آن وقت آن داماد خود را آشکار می سازد،

آن که آفریننده هر تعمید می باشد به سوی تعمید می آید.

یحیی او را دیده دست خود را به عقب برگردانده،

التماس کرده می گوید:

خداوندا چرا می خواهی به تو تعمید دهم

تو که توسط تعمیدت همه انسان را تقدیس می کنی؟

تعمید حقیقی سزاوار توست،

که از تو تقدس کامل سرچشمه می گیرد.

- اینک، عروس و موکب فخرش حضور دارد

در انتظار است تا در نهر فرود آمده تعمید یابد

تا نهر را تقدیس نماید.

ای دوست داماد این انتظار را رد مگردان

او با تعمیدش

آب ها و آتش و روح را پذیرا خواهد شد

و هم چنین باروری را، تا نامیرا را میرا سازد.

- خداوند، کاملاً پاک آمد

تا تعمید را با ناپاکان بیابد.

در برابر جلالش آسمان ها گشوده گردید.
 او که تمام بشریت را پاک می سازد
 خواست با همان تعمید آنها شسته گردد.
 جهت تعمید همه ما
 او در آب ها فرو رفته آنها را تقدیس نمود.
 به همین دلیل تن گرفت،
 و همچون ما انسان گردید،
 به همین دلیل در آب ها فرود آمد،
 به همین دلیل در هاویه فرو رفت
 تا بشریت را به حجله خود وارد سازد.
 - پدر، به چشمه های تعمید برکت داده،
 پسر، به آب ها همچون عروس خود یکی شده،
 و روح القدس با مهر خود بر آن صحنه گذاشت.
 سه گانه اقدس نادیدنی
 در راز تعمید خزاین خود را نهاد،
 ای درماندگان، در آب ها فرود آید،
 تعمید، رود اردن نوین می باشد،
 که بر بدن هایتان آب های آرامش بخش می افشانند.
 عیسی، اقتدار خود را با آب ها ممزوج نمود،
 ای برادران برگزیده، اوست که می پوشید،
 بدن شما آب های دیدنی را لمس می کند،
 روح شما، اقتدار نادیدنی را لمس می کند
 - در آغاز، روح آب ها را بارور ساخت و

بر آن طیران کرد
 و آنها بارور شدند.
 هم چنین روح القدس بر آب های تعمید طیران کرده،
 آنها بارور شدند.
 حضرت آدم در یک آن پرتو پاکی را از دست داد
 اما شما در یک آن
 پرتو پاکی را پوشیدید.
 - تعمید ما بزرگتر از نهر کوچک اردن:
 با آب هایش و مسح روغن مقدس
 گناهان همه را پاک می گرداند.
 الیشع، جذام نعمان را نتوانست شفا دهد،
 مگر با تکرار سه بار غسل:
 ولی یگانه تعمید با یکبار
 تمام بدکاری را
 تا اعماق وجود پاک می سازد.
 پیامبر، آب های ناگوار را سالم گردانده
 و تمام زمین را از بی حاصلی، بارور گرداند (۲- پاد ۱۹:۲)
 موهبت تو ای خداوند عظیم تر از موهبت الیشع می باشد.
 داود از دست سموئیل مسح را پذیرفت،
 تا بر قوم برگزیده پادشاهی کند.
 شما نیز از پیران، مسح را می پذیرید
 تا وارث ملکوت خدا شوید.
 و آن غول هیکل را که می خواست اسرائیل را برده سازد تحقیر نمود.

اینک با روغن مسیح و سلاح های که در آب پنهان است،
تکبر شریب که می خواست ما را برده سازد تحقیر نمود.
جدعون، توسط آب ها جنگجویانی را برگزید،
که لایق پیروزی شمرده شدند،
شما نیز در آب های پیروزی همراه با بخشش و تاج از آن آب برآمدید.
ای تعمیرید یافتگان، چراغ خود را برگزید
و همچون افراد مسلح جدعون
ظلمت را سرنگون سازید
همچنان که جدعون با نهیب جنگجویان و نور چراغ ها پیروز شد
با سرود هوشیانا سکوت را سرنگون سازید.

۳- شمایل تعمیرید

این شمایل زیبای کلیسای یونانی در قرن چهاردهم میلادی به تصویر کشیده شده، اکنون در کلیسای اورشلیم موجود می باشد، از بالا به تماشای آن می پردازیم:

آسمان ها: در قسمت بالای شمایل، هلالی را می بینیم که نشانگر آسمان و جایگاه خداست، که به صورت تیره نقاشی شده زیرا خدا راز است. ولی معمولاً از آن تشعشع نورانی ساطع می شود زیرا خدا نور است (۱- یو ۱: ۵) و ما را منور می سازد (لو ۱: ۷۱؛ مکا ۲۱: ۲۳؛ مز ۱۱۸: ۲۷؛ ۱۱۹: ۱۳۰، ۱۳۵). پیشینیان تصور می کردند آسمان همچون گنبد های مستحکمی است که زمین را از آب های بالا جدا می ساخت (پید ۱: ۶-۸) و از سوراخ آن بر زمین باران و برکات خدا نازل می شود (ایوب ۳۸: ۲۲-۳۰؛ پید ۱۱: ۷-۱۲؛ مز ۳۳: ۶-۷؛ میک ۳: ۱۰). در این گنبد داور، کواکب قرار دارند که

با نظم و حرکاتشان به اقتدار طراح آن شهادت می دهند (اش ۲۶:۴۰؛ ایوب ۳۸:۳۱-۳۴) علاوه بر این، آسمان‌ها دنیای ما را از اعلا و علین که در آن خدا بر کرسی نشسته است جدا می سازد که بسیار بالاتر از قدرت فهم و درک ما می باشد (یو ۱۳:۳؛ امث ۵:۳۰؛ ۱-پاد ۸:۲۷؛ اش ۱:۶۶)، ولی متأسفانه گاهی اوقات تکبر سعی می کند که آسمان را بشکافد (پید ۴:۱۱؛ اش ۱۴:۱۳-۱۴). همچنین همان طور که خواهیم دید، انسان به اعماق آب‌های زیرزمین و بنیان کوه‌ها دسترسی پیدا نماید (ایوب ۴:۳۸-۶؛ ۱۸:۱۶). جایگاه خدا در آسمان‌هاست (اش ۹:۵۵؛ مز ۱۵:۱۶) و تنها کسانی که خدا آنها را دعوت می کند قادر خواهند بود به صورتی مرموز و استثنایی به آنجا صعود کنند (پید ۵:۲۴؛ ۲-پاد ۲:۱۱؛ دان ۷:۱۳)، و گاهی اوقات خدای پر رحمت اجازه می دهد که نزدیکی او را احساس کنیم (پید ۲۸:۱۰-۱۵؛ خروج ۳۴:۱۷:۲۳؛ اش ۱:۶).

ولی، فاصله همیشه به قوت خود باقی می ماند و مشارکت همیشه محدود است اما عارفان تشنه خدا با اشعیا فریاد برمی آورند: «کاش آسمان‌ها را منشق ساخته پایین بیایی» (اش ۱۶:۶۳).

اتفاقاً، شمایل ما بر طبق انجیل (مر ۱:۱۰) آسمان‌ها را شکافته نشان می دهد. در واقع، پدر آسمانی است که خود را منشق می سازد، بسیار برتر از مادری که وضع حمل می کند، پدری که هم پسر و هم روح خود را به ما تسلیم می کند. البته، از زمانی که مسیح در میان ما آمد، او که عمانوئیل و پسر خداست شمایل‌های متعددی مثل مژده فرشته به مریم یا میلاد مسیح که با ستاره‌ای مجوسی‌ان را رهبری کرد و هم چنین تجلی مسیح بر کوه و ظهور نجات دهنده ما در هاویه و صعود مسیح و نزول روح القدس و شهادت استیفان اولین شهید کلیسا، تا آن روز بی پایان که در آسمان به عنوان سد جدایی با

خدا از میان خواهد گرفت (مکا ۲۱:۱-۷؛ ۲۳:۲۲) و ما در او خواهیم ماند (یو ۱۷:۲۳؛ ایوب ۲:۳) همان نشانه منشق شدن آسمان‌ها را نشان می دهد.

ژرفای آب‌ها: در این شمایل آب با رنگ تیره، بر خلاف رنگ روشن آسمان، که نشانگر فرود آمدن مسیح در گناهان ما می باشد که آن را بر عهده می گیرد که در آن غرق می گردد (در زبان یونانی کلمه تعمید به معنی شیرجه زدن و غرق شدن می باشد). آب‌ها در عمق شکافی جمع می شود که محل تعمید عیسی را یادآوری می کند. زیرا از نظر جغرافیایی یک زلزله عظیم و بسیار قدیمی این شکاف از کوه لبنان شروع شده به خلیج عقبه و دریاچه آفریقای مرکزی می رسد و رود اردن و کوه هومون تا دریاچه مییت عبور می کند و در آنجا عمیق ترین محل دنیای ما می باشد چون در دریاچه مییت این شکاف تا به سطح ۳۲۲ متری زیر دریا می رسد.

چنین شرایط جغرافیایی، می تواند نشانگر فرو رفتن نجات دهنده ما در عمق گناه باشد زیرا قبل از این که او توسط یحیی تعمید یابد کاملاً همرنگ گناهکاران شد. تلاش و کوشش ایشان را تا برگشت به سوی سرزمین موعود به عهده می گیرد و در عمق آب‌های مرگ توسط یحیی تعمید می یابد. هر چند برای آنانی که در سرزمین خشک زندگی می کنند آب‌ها، اول سرچشمه زندگی در نظر گرفته می شود و به این معنی در کتاب مقدس به تکرار اشاره شده است (حزق ۴۷). اما برای آنانی که در کنار رودخانه یا مجاورت دریا زندگی می نمایند، طغیان آب یا طوفان دریا اغلب اوقات بسیار خطرناک می شود.

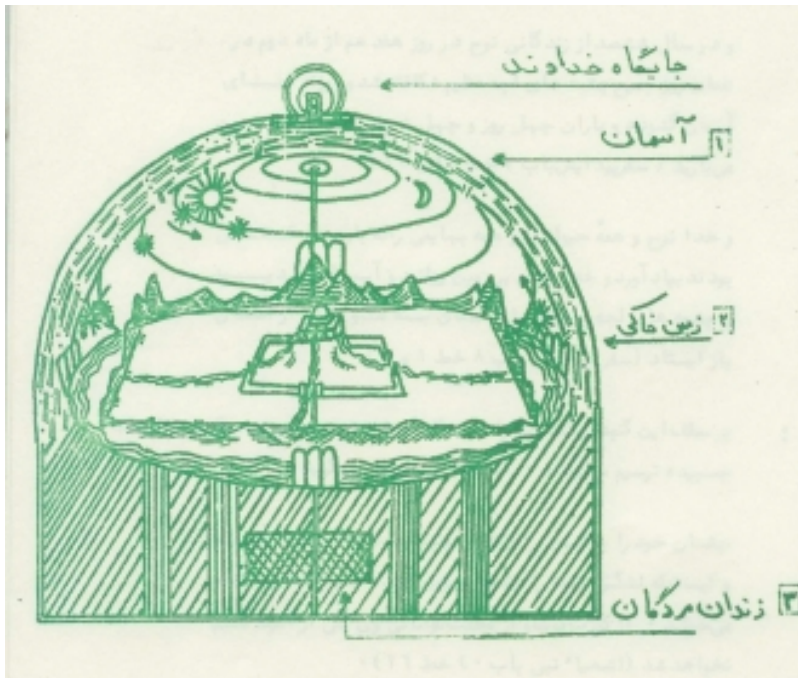
در کتاب مقدس هم چنین می بینیم، زمان طوفان نوح یا دریای سرخ که ارتش فرعون را مغروق ساخت یا طوفان یونس یا طوفانی که باعث ترس عظیم رسولان شد و عیسی آن را فرو نشانند ... بنابراین، در ارتباط با فرو

رفتن در آب تعمید، پولس رسول تأکید می کند: «آیا نمی دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم در موت او تعمید یافتیم، پس چون که در موت او تعمید یافته ایم. با او دفن شدیم...» (روم ۶: ۳-۴).

ژرفا: عیسی، چون «بره خدا که به گناه جهان را برمی دارد» (یو ۱: ۲۹) بار گناهان ما را به عهده می گیرد، به صورت نمادین در شروع مأموریتش نشان می دهد که محبتش برای ما و فرو رفتن در میان ما تا به کجا او را خواهد رساند. شمایل ما او را مغروق در ژرفای تاریکی که انسان به آن دسترسی ندارد نشان می دهد (ایوب ۳۸: ۴-۶، ۱۶-۱۷).

نشانه ای از دنیا در تصورات پیشینیان: در میان این ژرفا، هاویه وجود دارد که در آن هیچ امیدی نیست که مردگان از آن بیرون آمده و در ناامیدی مطلق، بدون هیچ ارتباطی نه با خدا و نه با زندگان بسر می برند (مز ۸۸: ۶-۱۴؛ ۶: ۶؛ ایوب ۷: ۹). فرو رفتن مسیح در عمق ناامیدی ما، قبلاً در شمایل میلادش بررسی نمودیم که بر آن نوزاد دراز کشیده در عمق غار تاریک و بدنش در قنداقی پیچیده که با کفن او شباهت دارد. هم چنین شمایل صلیب مسیح، که اغلب، نماد تاریک را در پایین نشان می دهد که در آن جمجمه آدم دیده می شود. البته، مهم ترین شمایی که واضح تر این موضوع را نشان می دهد، شمایل فرو رفتن مسیح پیروز بر مرگ در زندان مردگان که آدم و حوا را از قبرشان بیرون می آورد. اما در شمایل های تعمید عیسی، قدرت مرگ یا شیطان با یک گول که کتاب مقدس آن را لویاتان یا رهب یا اژدها می نامد (اش ۲۷: ۱؛ ۵۱: ۹؛ ایوب ۷: ۱۷؛ ۱۳: ۹؛ ۱۲: ۲۵؛ مز ۷۴: ۱۳-۱۴؛ ۸۹: ۱۰-۱۱) به صورت نمادین در اعماق آب نشان می دهد. اما به جای آن در این شمایل، دو انسان با سبوی دیده

می شوند که معنی آن را توضیح خواهیم داد. برای ما اپریم تعمید ما همان مرگ واقعی و غوطه ور شدن در ناامیدی مطلق و واگذاری کامل از طرف خدا می باشد. بنابراین، چون تعمید یافته ایم مرگ واقعی در پشت سر ماست و در جلو تنها فرو رفتن در خواب و بیداری از نور کامل مسیح رستاخیز شده وجود دارد.

آدم نوین

شمایل تعمید در کلیسای ارمنه

در مرکز شمایل، مسیح را می بینیم که ایستاده و نورانی در آب فرو رفته ولی در آن غرق نشده، و کاملاً عربان است زیرا از جلال پوشیده همان گونه که بعد از رستاخیزش خواهد بود و همان گونه که آدم و حوا قبل از ارتکاب گناه بودند و هم چنین همه مقدسین در مکوت خواهند بود. با دستان گشاده و بی دفاع توسط هر دو دست به آب ها برکت می دهد؛ این آب های مرگ آور به فیض تعمیدش سرچشمه زندگانی خواهند شد و بدین طریق راز تعمید ما را آماده می سازد. رود اردن نه تنها به عقب برمی گردد طبق مزمو ۱۱۳:۳ بلکه به سرچشمه خود برمی گردد. در اعماق آب ها دو پیر مرد را می بینیم که دو سبو در دست دارند که این نشانه ای از چشمه قدیم رود اردن می باشد. در واقع، کلام ازلی خدا در رودخانه زمان و انسان فرو رفته تا انسان چهره خود را به سوی پدر بازگرداند: آدمیان به سرچشمه خود بر می گردند و تولد نوینی می یابند؛ بنابراین، نزد این دو مرد کهن دو ماهی قرمز به نشانه نو تعمید یافتگان را می بینیم که تمام خلقت با آمدن مسیح احیا می شود و قدرت منتقل ساختن برکت او را می پذیرد. هم چنین آب تعمید و نیز روغن مقدس برای مسح خادمین یا شفای مریضان و نان و شراب جهت قربانی مقدس ...

یحیی تعمید دهنده:

این آخرین و بزرگ ترین پیامبر، همچون خلوت نشینی ژولیده در لباس پشمی مانند الیاس را می بینیم که با شتاب نزدیک می شود و با تعجب، روح را که بر عیسی می ماند نظاره می کند، در حالی که دست بر سر مسیح

گذاشته است. یوحنا که اسم واقعی یحیی به معنی «لطف خدا» در واقع تمام بشریت می باشد که به سوی خداوند خود آمده فریاد برمی آورد: «تو به سوی من می آیی!» (تث ۳: ۱۴) او که از قبل در بطن مادرش، چون کلام خدا نزدیک می شد از شادی در بطن مادر به حرکت درآمد، اکنون جشن ازدواج آن یکتا داماد را با بشر می نگرد، همان گونه که خواهد گفت «او دوست داماد است که از شنیدن صدای داماد خوشحال می شود» (یو ۳: ۲۹)، «او خود نور نبود اما درباره نور باید شهادت می داد» (یو ۱: ۸).

در برابر یحیی، در کنار رود اردن، سه فرشته شهادت می دهند که با آمدن عیسی واقعاً آسمان به زمین رسیده و دست هایشان را به نشانه احترام و پرستش بسته نگاه داشته. ایشان به جای خادمینی ایستاده اند که در روز تعمید ما به کشیش کمک می کنند.

با یک دید کلی به شمایل، تمام خلقت را می بینیم که از روشنایی آسمان منور شده که بر مسیح می ماند. ظهور مسیح در ارتباط با تمام خلقت می باشد «خورشید عدالت با دختر ظلمت ازدواج کرده است» همان گونه که در آیین کلیساهای سریانی با سرود و آواز می خوانند. تمام راز کلیسا به عنوان مأموریت و اعلام انجیل در این طلوع مسیح بر ما گنجانده شده است. با تعمید کلیسا و فرورفتن او در ظلمات این دنیا توسط نور روح القدس اینک غروب ظلمت و طلوع آن روز نوین و ابدی اعلام شده است.

حال ببینیم که چگونه کلیساهای مختلف قدیم در راز مسیح می نگریستند و ستایش او را در سرودهایمان می گردند.

۴- سرودها

خداوند ارفع و والا

* ۱- ندیده کسی مر خدا در جهان
 ز فرزند گردیده یزدان عیان
 ز فرزند یکتا خدا ظاهر است
 ز نورش فروغ خدا باهر است.

* ۲- هوش را بگذار و آنکه هوش دار
 گوش را بر بند و آنکه گوش دار

۱- ای ارفع و والای عالم،
 چه نام دیگری شایسته تو تواند بود؟
 کدام نغمه تو را توان سراپد؟
 هر کلامی از بیان تو عاجز است
 کدام فهم و ادراک تو را دربر گیرد
 که هیچ فهم و شعوری تو را درک نمی کند؟
 * ...

۲- تنها تویی که به توصیف نیایی
 آنچه گفتنی است سرچشمه اش توئی
 تنها توئی که نتوان شناخت
 هر اندیشه را سرآغاز توئی

جمع مخلوقین تو را سپاس دارند،
چه آنها که گویایند و چه آنها که بی کلام.
... *

۳- جمیع موجودات تو را ارج می نهند،
چه آنهایی که فکر می کنند
و چه آنهایی که فاقد اندیشه اند.
جهان آرزو و ناله و فغان همگان
به سوی تو می آید
تمام وجود، تو را التماس دارد
و به سوی تو روان است
هر آنکه راز جهان از تو دانست،
ترانه سکوت به پیشگاه تو می خواند.
... *

۴- هرآنچه که بقا پذیر است،
فقط در تو ساکن است
جنبش و حرکت عالم،
در تو سرانجام می یابد
تو مقصد همه کائنات و یکتا توئی
اسم من توئی، نه من توأم، تو خدایی
تو نه موجودی منفرد و منزوی
و نه همه موجوداتی.
... *

۵- تو که شایسته هزاران لقبی
تو را چه نام دهیم؟
فقط تویی که نتوان نام داد
کدامین روح آسمانی،
ابراهیم سپهر را شکافته
و راز تو را آشکار گرداند؟
... *

۶- به ما رحم کن ای تو که ارفع و والایی
چگونه تو را به نامی دیگر می توان خواند؟
... *

* ۱- (اقتباس شده از انجیل یوحنا ۱: ۱۸).
* ۲- (اقتباس شده از مثنوی مولوی).

متن (اقتباس شده از سرودهای کلیسای اولیه به نام سرودهای حضرت
سلیمان).
Priere Orientale des Eglises - Tome 4 page 47

انوار ایزدی در ظلمت ما

* ۱- خداوندا، پرتوی سیمای خود را بر ما بیفکن
تا در نور تو جهان را نظاره کنیم

* ۲- با تعمید در مرگ عیسی مسیح فرو رفتیم
با او مدفون شدیم تا با او از دخمه مرگ برخاسته
و برای شکوه و جلال او زندگی کنیم

* ۱- ای مسیح، نوری از نور ازلی
از جانب پدر فرستاده شدی
و از باکره مقدس پیکر گرفتی
تا انسان بدهیبت را دوباره بیافرینی.
... *

* ۲- تو که خداوندی، بر روی زمین ظهور کردی
تو که انسانها را همراهی نمودی
و عالم را از لعن و ادبار مرگ رهانیدی.
... *

* ۳- ندای پدر از آسمانها بر تو شهادت داد
و فرمود: این پسر محبوب من است.
روح القدس، تو را آشکار و نمایان نمود

او به شکل کبوتری ظاهر و بر تو قرار گرفت.
... *

* ۴- تو که با آتش و روح
خرمن گاهت را از گاه و غبار زدودی
ای خداوند و ای ناجی ما، تو قابل ستایشی.
... *

* ۵- ناجی ظهور کرد
و جهان را از فریب و نیرنگ حيله گر نجات داد
مبا خود در قعر آب فرو برد
که از آن برخاسته نجات یابیم
و در این تعمید بود که ما را به فرزندى پدر نائل داشت.
... *

* ۶- ناجی ما که امروز ظهور می کند
در آب متبرک الهی، این دنیا را جوانی و طراوت می بخشد
و در شعله روح القدس گناهان ما را سوزانده
و دنیا را در نهر حیات الهی سیراب و شاداب می سازد
... *

* ۷- ناجی در ژرف آبهای مرگ فرو رفت
تا در آنجا قدرت پلید را منهدم کرده

و با نیروی عظیم خود بشر را رهایی بخشد.

... *

۸- ناجی ما که آدم نوینی است، امروز به تعمید می آید
تا طبیعت ما را در آب تجدید و به جامه نو بیاراید.

... *

۹- ناجی، در آب تعمید گرفت و آفرینش را از نو جوان ساخت
او گناهان بشر را بر خود گرفت تا ما را در آب و روح القدس
مشرف به پاکی و تقدس خود سازد.

... *

* ۱- اقتباس شده از دوم قرن تیان ۴:۶.

* ۲- اقتباس شده از رومیان ۶:۳.

متن: اقتباس شده از آیین کلیسای ارامنه.

تعمید عیسی سرچشمه احیا خلقت

* هلولیا (سه بار)

۱- آب و روح، ایمانداران را احیا نموده،
آنها را به حیات جاودانی آراسته است
از آن زمانی که ناجی ما
در آبهای رود اردن غوطه ور گشت،
ذات چشمه ها از تقدس لبریز شدند.

از آن پس خلقت
دیگر در طوفانهای سیل آسا ویران نمی گردد.

۲- آنکه گناه را برعهده گرفت،

در آبهای رود اردن فرو رفت.

از آن پس گناهکاران دیگر در دریا غرق نمی گردند:

همانند نوح که نوبر تمام جانداران را در کشتی خود پذیرا گشت،
مسیح نیز در کلیسایش ما را در طوفان شرارت و گناه نجات بخشید.
ایماندرانی که در حوض نجات غوطه ور گشته
و از آن برخاسته اند،

توسط آب و روح زندگی نوین یافتند،

و فریاد برمی آورند:

«ای مسیح، ای تنها گنجینه روان ما، سپاس بر تو باد».

* هلولیا

(سرود کلیسای آشوری کلدانی برای اولین دوشنبه ظهور مسیح)

«آن رازی که از قرن‌ها پنهان بوده، حال آشکار گشته است»
(کولسیان ۱: ۲۶)

۱- سه شخص قدوس ذات خدای یکتا،
این راز نهانی از ازل
با تعمیم ناجی ما آشکار گشت.

۲- به هنگام تعمیم خداوند ما عیسی،
روح القدس به مانند کبوتری فرود آمد
و بر سر مسیح، چراغ خانه داود قرار گرفت.

۳- پدر، خشنودی و رضایت خود
از یکتا پسر محبوبش را،
به بصیر دلان ابراز کرد.

۴- مبارک باد آنکه از روی مهر و محبت
پیکر انسانی به خود گرفت و ما را
با تعمیمش نجات داد.

۵- او گناهان ما را با غسل خود زدوده،
ما را پاک و مقدس گرداند.
فر و شکوه بر او باد!

(سرود کلیسای آشوری کلدانی برای هفتمین یکشنبه ظهور مسیح)

تمام دنیا را فروخته تا این مروارید را بخریم

* بندبرگردان: مرواریدی که به هاویه ذلت و خواری ما فرو رفته
در ظلمت آن درخشید
مرواریدی که به رایگان در قلب ما نهاده شده است
مرواریدی که به قیمت هستی مان بدست آورده ایم
مرواریدی که در عمق آبهای تعمیم یافته ایم
مرواریدی که پیران کلیسا بر کف دست ما می نهند
مرواریدی که روح القدس در رحم مریم و سینه کلیسا نهاد
آن یگانه مروارید ما تویی ای عیسی
ای خداوند ما، بیا. (متی ۱۳: ۴۶)

(راز کلام در سکوت)

۱- ای مروارید به چه می مانی و خاموشیت در برابر شنوندگانت گویا چه
رازی است؟

برای ما با لبانی بسته سخنی گوی.
هر که در خاموشی تو، زمزمه روح را شنود،
با نماد تو، در سکوت خویش، از منجی ما، سخن خواهد گفت.

* ...

(صلیب شمعدان نور)

۲- با طبیعت خویش ای مروارید، به بره ای ساکت در حلاوتش مشابه هستی
اما اگر کسی این مروارید را سفته، آویزه گوش خود نماید

آنگاه همچون بر تپه جلجتا،

«بر آنانی که او را بنگرند، فراوان پرتو افشانی نماید!»

... *

(ثمره رستاخیز)

۳- زمانی که از ژرفای دریا که قبر انسان هاست بیرون آمدی

آن همه برادران نوین و خواهران منور را به دور خود جمع آوردی

تو بر بالای تاج نشسته ای همچون سنبله گندم بر روی ساقه،

و نگین های بی شماری را در پیرامون خویش گرد آورده ای.

... *

(فیض فروتنی)

۴- دریا ماهیان فراوانی از هر شکل و قامتی را در بر دارد

لیکن در برابر ماهیان درشت، فراوانند ماهیان کوچک اندام

از فیض تو ای مروارید کوچک، تاج عروس وسعت یافت!

همانند پسر که خود را حقیر شمرد و انسان را متعالی گرداند.

... *

(زینت ایمانداران)

۵- تو تاج سری

زیبایی چشم تویی، زینت گوش تویی!

از ژرفای دریا برون آی! ای همسایه ساحل، به گوش نزدیک شو

باشد که همچون تو، گوش نیز کلام حیات را ارج نهد.

... *

(گوش شنوا)

۶- کلام به گوش راه می یابد، اما مروارید بیرون قرار می گیرد.

از فیض توست که گوش می درخشد، باشد توسط تو به حکمت نیز راه یابد

و به کلام حق متوجه گردد

آنگاه در آئینه، زیبایی کلام دیده خواهد شد!

... *

(مریم در دل خود...)

۷- گوش از تو بیاموزد که چه گران قیمت است کلام تعالی

گوش برگ است و تن، درخت آن

و تو ای مروارید در میان اینان ثمره نور می باشی

مگر معنای نماد تو، رحم مقدسی که نور را می زاید نیست؟

... *

(در انتظار داماد)

۸- ملکوت، ترا پایدار است، ای مروارید

و نیز آن پنج دختری که بدان داخل گشتند!

ملبس اند به نور چراغ افروخته خویش

این دختران منور به تو مانند، به تو که می درخشی.

... *

(پرتو افشانی تعمید)

۹- ای موهبتی که به رایگان با ما که در آب غوطه ور شده، بالا می آیی

از آن نوری مرئی می درخشانی،

که به سود انسان‌ها رایگان نور می‌افشاند
و بدین سان، تصویر نامرئی موهبت رایگان، همان نور نامرئی الهی می‌باشی
... *

(انکار خویش)

۱۰- انسان‌های برهنه، غوطه‌ور گشتند تا تو را ببینند، ای مروارید!
آری پادشاهان نبودند که تو را به انسان‌ها شناسانند
بلکه انسان‌های عربان، تصویر فقرا و جلیلیان ماهیگیر.
... *

(سهیم در تدفین مسیح)

۱۱- با تن پوشیده نمی‌توانستند به تو نزدیک گردند
بلکه برهنه، همچنان نوزادان به سوی تو آمدند
آنچنان عاشق تو بودند که تن خود را تدفین نموده و در هاویه نزد تو
فرو رفته و از تو طلب نجات کردند
و تو از آنها به نیکی پذیرایی نمودی.
... *

(نماز و نان مقدس)

۱۲- نخست با زبان‌هایشان تو را اعلام کردند
سپس در فقر خویش به میان صرافان رفتند تا ثروت خود را نشان داده،
گوشه‌ردای شان را باز کرده
و تو را ای مرهم زندگانی در کف دست انسان‌ها نهادند.
... *

(ظهور مسیح)

۱۳- صیادان در ساحل دریا ظهور تو را دیدند
همانند رسولان که پسر را برخاسته نگریستند!
با تو، با خداوند تو، دریاها و دریاچه‌ها زینت می‌یابد
... *

(محبت لباس تعمید یافتگان)

۱۴- انسان غوطه‌ور شده از اعماق دریا، به بالا باز می‌گردد و لباسش را بر
تن می‌کند
همچون پطرس که خیس از آبهای دریاچه با شتاب به سوی تو می‌آید!
و آنانی که به تو ایمان آورده‌اند ردایی از محبت تو ملبس می‌شوند
... *

«با تعمید مسیح، آب قدرت تقدیس انسان را یافت»

* بندبرگردان: ای خورشید عدالت که با نورت ما را منور کرده‌ای.
(افس ۵: ۱۳-۱۴؛ عبر ۶: ۴؛ ۱۰: ۳۲)

۱- اینک آسمان‌ها گشوده و رازها مکشوف گردید.
زمان بخشش فرا رسید
روح القدس بر فراز آبها سیر می‌نماید
تا به جان ما، حیات جاودان بخشد.
... *

۲- شکوه و جلال بر تو، ای خورشید عدالت
 که با طلوعت
 جهان و هر چه در اوست منور نمودی
 تو آنها را از دام مرگ آزاد کردی و نجات دادی.
 ... *

۳- متبارک باد آن کس که در سرشت انسانی ما ظهور کرد.
 کسی که برای نجات ما خود را تحقیر نمود،
 و با دستهای یحیی، آن هموار کننده راهش
 در رود اردن غوطه ور شد، تعمیر گرفت.
 ... *

۴- تو با ظهورت، قدرت مرگ را متلاشی کردی.
 و با تعمیرت، چشمه های آب را پاک و مقدس گردانیدی،
 زیرا تو آن آبی را به ما عطا کردی که روح القدس است.
 که در قلب هر انسان برای زندگی جاودانی می جوشد.
 ... *

«سرودی از کلیسای آشوری کلدانی»
